

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

XIV. De indifferentia & concordia cum Dei voluntate, quam in qualibet officio & munere, sibi à superiore iniuncto, habere religiosus debet.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40072

*In sola obedi-
entia quiet,
nulla in pro-
pria voluntate.*

uentum certum, in quo viueret, designaret, neue posthac hoc sibi liberum relinqueret, palam testatus nullam se in arbitraria, libera & laxa illa obedientia quietem aut animæ tranquillitatem inuenire posse. Boni quippe Religiosi in propria voluntatis adimpletione pacem & quietem non inueniunt, vnde etiam hunc vel illum conuentum, vel habitationis locum haud desiderant, sed vt Superior eum, quem voluerit, sibi assignet; hoc quippe sciunt Dei voluntatem esse, in qua sola quietem & consolationem inueniunt.

CAPVT XIV.

*De indifferentia & concordia cum
Dei voluntate, quam in quolibet
officio & munere, sibi à Superio-
re iniuncto, habere Re-
ligiosus de-
bet.*

ILLA, quam iam diximus indifferen-
tia & resignatio, etiam in quolibet of-
ficio & munere, quo Superior nos fungi
volet, nobis vsurpanda est. Nemo est
quin videat, quam multa quamque va-
ria sint Religionis officia ac ministeria.
Per horum ergo singula cogitatione
quisque discurrat, ac velut catalogum
textat, donec pari modo & indifferen-
ter erga vnumquodque horum se affici
comperiat. Vnde Beatus Pater No-
ster in Constitutionibus suis sic statuit,
quod etiam in regulas communiore
relatum est: *In exercendis officiis abie-
ctis & humilibus, promptius ea suscipi
conuenit, à quibus sensus magis abhor-
rebit; si quidem iniunctum fuerit vt in
eis se exercent.* Hinc magis in vilibus
& humilibus officiis indifferentia & re-
signatio hæc requiritur, propterea
quod natura & sensus nostri ab iis abhor-
rent.

*Ca. 3. examen
§. 28. & reg.
13. summarii.*

Quocirca plus ille haud dubie præ-
stat, & maiorem virtutem & perfectio-
nem ostendit, qui ad huiusmodi officia
Deo se offert, quam qui ad alia honora-
tiora & altiora. Perinde ac si quis tanto
domino cuiquam seruiendi desiderio re-
neretur, vt vltro se offerret ad eius, si ne-
cesse id esset, tota vita stratoem & me-
diastinum culinarum agendum; longe
plus præstat, ac longe magis suam illi ser-
uendi voluntatem declarat, quam si di-
ceret, Tuum, Domine, cubicularium &
æconomum agam. Illud enim potius est
beneficia & beneuolentiam poscere,
quam obsequia deferre.

Tanto vero plaris hic affectus facien-
dus foret, quanto pluribus ad magna mu-
nia agenda dotibus & talentis instructus
essetis, qui ad humilia ac seruilia operam
suam defert. Pari modo, si hoc pacto te
Deo offeras, Seruiam tibi Domine in of-
ficio concionatoris, vel professionis The-
ologia; parum per hoc præstas (eo quod
eminentia & honorabilia officia per se ap-
peti solent, tuumque Deo formulandi ani-
mum parum hoc modo ostendis. At cum
operam defers, ad omnibus vitæ tuæ die-
bus in domo Domini abiecta, vilia, & car-
ni ac sensualitati tuæ repugnancia officia
peragenda, tunc magis tuum Deo seruien-
di desiderium & animum prodis. Hoc et-
iam plaris est faciendum, & gratius Domi-
no esse solet, idque eo magis, quo maio-
ribus ad officia altiora & digniora obe-
unda talentis dotatus eris. Satis hoc no-
bis esse debebat, ad abiecta humiliaque of-
ficia desideranda, & ad semper maiorem
erga eadem affectum concipiendum, præ-
sertim cum in domo Domini nullum sit
officium vile. Si enim in domo Regis nul-
lum esse vile officium ducitur (nam Regi-
etiam in quocunque officio seruire pec-
magni estimari solet) quanto maioris du-
cetur seruire Deo, cui seruire regnare est.

Sanctus Basilius, quo officiorum vili-
um & humilium nobis amorem ingene-
ret, Christi exemplum adducit, quem si-
milibus in officiis se occupasse ex Evan-
gelico textu colligitur, vt dum discipu-
lorum

lorum suorum pedes abluit. Neque vero hic eius humilitas sterit, sed longo etiam tempore sanctissimæ matris suæ & Iosepho est simulatus, & tam huic quam illi, in omnibus quæ sibi imperabant, quam obsequerissime paruit. Vnde etiam de eo post duodecimum ætatis eius annum, vsque ad trigessimum, aliud Euangelium scriptores non commemorant, quam vnum hoc. *Et erat subditus illis.* Quare non sine fundamento contemplantur scriptores pii, eum illis in variis officiis abiectis & humilibus seruasse & adiuuasse; maxime, cum tanta eorum esset pauperis, quãtam fuisse constat. *Ne ergo dedignetur facere Christianus, & multo minus Religiosus, quod fecit Christus.* Cum filius Dei nõ sit dedignatus in abiectis hisce officiis nostri causa se exercere, ne dedignemur & nos illidem operam nostrã, eius ergo, impendere, etsi alioquin totam vitã nostrã curriculum iis esset impendendum.

Iam ad scopum præfixum propius accedamus. Vna sane de præcipuis rationibus & motibus, ob quas quã libèrissime quodlibet officium & ministeriũ, cui nos Superior applicat, acceptemus, esse debet hæc: ut nimirum ipsi nobis persuadeamus, hæc Dei esse voluntatẽ quia, vti iam supra dictum est, hæc semper nostra in omnibus ministeriis esse debet cõsolatio & gaudiũ quod Dei in iisdẽ voluntatem exequamur.

Hæc se cogitatio animam satiat, & ei satisfaciunt: Vult Deus me hoc in præsens agere: hæc est Dei voluntas amplius nihil desiderandũ est: nihil quippe Dei voluntate aut melius est aut sublimius. Eorum autem qui hoc modo procedũt, nõ magis interest, utrum hoc, an illud iis præcipiatur, verum alto non abiecto officio explicentur. Nã omnia illis in idem recidunt.

Egregium & huic proposito accommodum exemplum refert Sanctus Hieronymus: cum enim ipse veteres illos sanctosq; eremi monachos visitaret, incidit tandem in vnum, cui Superior, quod eum in spiritu promouere, simulq; aliis iunioribus inobediẽtiẽ exemplum dare vellet mandaret, vt bis per diem ingens hume-

ris saxum ad tria passuum millia (Leucam ea nostratem consiciunt) gestaret; qui tamen labor nec necessarius, nec utilis erat, sed tantum ad obedientiam exercendam, & proprium iudicium abnegandum valebat. Iam illi ostennium torum in eo se exercuerat. Et, quoniam factum hoc, inquit Hieronymus, iis qui virtutis huius obedientiæ valorem & pretium ignorant, & nondum ad summam eiusdem puritatem & simplicitatẽ peruenerũt, quod spiritu superbo sint & elato; aut lusus puerilis, aut opus frustraneum videri forte poterat; rogauimus eũ, & ego in primis, quomodo hanc ipse obedientiam ferret, scire cupientes quales in anima sua motus, cũ istud faceret, sentiret. Quibus ille respondit: Tam lætus & hilaris sum, labore hoc expleto, quasi rem maximam maximique pretii, quam mihi Superior iniungere posset, peregissem. Addit autẽ Hieronymus, ita se hoc illius responso motum fuisse, vt ex eo tempore, sicut monachum viuere decet, viuere inceperit. Hoc scilicet esse monachum, & veri Religiosi more viuere, non scilicet in exterioribus, sed exacte Dei voluntatem & beneplacitum adimplere.

Hi quoq; sunt, qui in virtute & perfectione inirũ in modũ proficiũt, & ad oculum magis magisq; crescũt; quod voluntatis diuinæ adimpletione, velut cibo sapidissimo semper nutriantur, & flore satinq; & a lipe frumenti satientur.

At dicet aliquis, magnam quidem in eo perfectionem video consistere, quod Dei voluntas in omni re adimpleatur, & quod in quocunq; exercitio mihi à Superioribus præscripto, voluntatem Dei facere possim; attamen vellem, vt in alia digniore honoratioreq; re me occuparent, & in illa Dei ipse voluntatem adimplerem. Sed, hoc est in ipsis errare principis, & verbo vt dicam, nihil aliud, quam velle vt Deus tuæ voluntati obsecundet, non vero tu illius morem geras. Non est meum Deo leges præscribere; nec velle, vt se ipse cum eo, quod mihi optimum videtur, & quod ipse vellem, conformet;

Monachus lætus quod obedientiam in re ad speciem stulta expleisset.

Voluntas Dei perfectionis mensura.

Psa. 147. 14.

Sequere Deũ non Deum te.

at ego

Lac. 2. 71. Christus 10. adu subditus parauimus.

Christum Christianum imitatur.

Co. 4. 6. & Tra. 3. 4.

Tris. 1. 1. 1. 1.

Tris. 1. 1. 1. 1.

at ego è contra illius nutum sequi, cum eo quod ipse de me statuere vult, me conformare debeo: Vnde præclare Diuus Augustinus, *Optimus minister*, inquit, tuus, Domine, ille est, qui non magis intuetur hoc à te audire quod ipsemet voluerit, se potius hoc velle, quod à te audierit. Et Beatus Nilus Abbas, *Non ores, vt fiant qua fieri velis, sed potius ora sicut orare didicisti à Christo, vt fiat voluntas Dei in me.*

Lib. 10. Confess. c. 26. Velis quod autem diu nec cupias audire quod velis. Cap. 29. de oratione. Ora quod Deus vult non quod tu vis.

Qui habet quod eliget nihil patitur.

Punctum hoc in primis notandum est, quod id maxime sit vtile, & in omnibus quicunque nobis occurrere queunt labores, mala, & casus, habeat locum. neque enim nostrum est deligere, quam in re & quomodo pati debeamus, sed Dei, vti nec eligere, quas tentationes habere velimus, nec ita loqui, Si quod aliud tentationis genus foret, parum curarem; sed hanc prorsus ferre non valco. Si enim pœnæ & grauamina, quæ nobis accidunt, essent talia qualia vellemus, grauamina non essent, utpote ad libitum accidentia. At si vere Deo placere velis, petas oportet vt per eam te viam conduceret, per quam ipse te norit & velit conduceret, non vero per quam tute deduci velis.

Tunc maxime laudandus Deus cum occurrit quod maxime optuler.

Luc. 21. 42.

Hinc quando id tibi Dominus immittit, quod minus tibi placet, quodque magis pati detrectas, & te nihilominus cum illius voluntate conformas: tunc magis Redemptorem tuum Iesum imitaris, dicentem, *Verumtamen non mea, sed tua voluntas fiat, Pater.* Hoc scilicet est totalem cum Dei voluntate conformitatem & consonantiam habere, vt nimirum illi nos totos offeramus, vt quodcunque, & quâdocunque, & quomodocunque ipse voluerit, de nobis faciat ac statuatur idque, sine vlla exceptione & contradictione, & vt nihil prorsus nobis referemus.

Cum Sancta virgo Gertrudis commiseratione mota (vt Ludouicus Blofius narrat) oraret pro quadam persona, quam audierat impatienter conquerentem, quod Deus grauamina sibi mitteret salutis suæ minus conuenientia, respon-

dit ei Dominus, *Dices illi pro qua oras, vt, quia sine aliqua saltem tribulatione vel molestia regnum caeleste obtineri non potest, eligat atque indicet, quamnam grauamina sibi vtilia esse putet: Et, cum hæc ipsi euenerint, seruet patientiam.* In quibus Domini verbis, eorumque proferendorum modo, Gertrudis intellexit, periculosissimum genus impatientiæ esse, quando homo peruerse ac superbe eligere vult quæ ferat; dicens salutis suæ minus congruere, seque non posse sustinere ea grauamina, quæ sibi à Deo immittuntur. Oportet enim vt quilibet semper confidat, illud conuenientissimum & vtilissimum esse, quod sibi Deus imponit, aut euenire permittit: vnde ipsum magna cum patientia ferre debet, in eo se pure cum Dei voluntate conformando. Sicut ergo grauamina & tentationes, quas ferat eligere ipse non debes, sed accipere velut à Dei manu, illas quas ipse immittit; & tibi persuadere, eas esse quæ tibi magis conueniunt: ita nec officium vel ministerium, quod tibi faciendum est, debes eligere, sed veluti à Dei dextra admittere id quod tibi Superior præscribit; ac firmiter tibi persuadere illud esse quod tibi magis congruit.

Aliud punctum, & ipsum imprimis spirituale, ad hæc addunt ipsi spirituales rerum scriptores, docentque hominem ita in Dei voluntate resignatum, de quo eo securum ac certum esse debet, vt scire prorsus nolit quid de se Dominus facere & disponere velit. Sicut dum in mundo diues aliquis paterfamilias ita economico procuratorique suo fidit, vt quis rerum ac domus suæ sit status vix sciat, insignis id cõfidentiæ genus est; sicut sibi economico Ioseph^o in domo heri sui ait cõgisse: *Ecce dominus meus, omnibus mihi interdixit, ignorat quid habeat in domo sua.* Pari modo magnam quis se in Deo habere fiduciam ostendit, quando scire non vult quid de se facere ille velit, dicitque, *Felicem si dumque nactus sum Dominum: hoc mihi sufficit.* In manibus tuis sortes meæ hoc ego contentus & lo-

& securus viuo, plura me vltius inquirere ac scire non est necesse.

Illos vero, qui loca, officia, vel ministeria altiora sectantur, rati vberiore se in illis, quoad animarum conuersionem, fructum, nec non maius Dei obsequium facturos, dico, non parum falli, dum quendam id erga maius Dei obsequium, & amplius animarum bonum, zelum esse arbitrantur, cum reuera non sit aliud, quam in eius honoris, aestimationis & commodi proprii zelus & desiderium, & ideo illud officium & ministerium desiderant, quod aut honoratius sit, aut magis ad mentem & inclinationem faciat. Clare id patebit ex eo, quod sequitur: si in saeculo esses, aut solus, videris libere dicere posse; Hoc est melius, quam illud, & conuersioni animarum vtilius, ideo propter hoc illud relinquerere volo, qui non possum vnus facere omnia. At hic in Religione non est hoc relinquendum, vt fiat illud; sed tam hoc, quam illud fiat oportet. Hoc solum aduertendum est, si tu altiora secteris, alium humiliora sectari debere. Si autem vere humilis essem, potius velle deberem, vt officium sublime & honoratum alius peragat: credere namque debeo melius illum, ac maiori cum fructu, minori etiam cum vanitatis periculo eo perfectorum, quam ego.

Ad hoc, aliaque id genus, non parum iuuat doctrina quaedam B. P. N. Ignatii, quam ipse electionum faciendarum velut fundamentum ponit: in qua tres humilitatis gradus vel modos assignat. Inter quos tertius, & perfectissimus est, vt, cum duae res occurrunt, parem Dei gloriam, & aequale Dei obsequium includentes, illam seligam, quae maiorem mei despectum & vilipendium contineat, vt hoc pacto Redemptori meo Iesu Christo, qui pro nobis contemni, rideri despicique voluit, similior reddar, & melius illius imitator.

In hoc vero etiam aliud singulare bonum includitur, nimirum quia in id genus rebus minus proprii commodi con-

tinetur, hinc nullam homini sui ipsius in illis quaerendi occasionem esse, nec illud eum in illis euanescenti periculum habere, quod in sublimibus & honoratioribus, siquidem in officijs humilibus exerceantur simul humilitas & charitas; & haec humilitatis virtus per illa, veluti per proprios actus suos egregie in vigore conseruatur: at in honoratis exerceatur quidem charitas, sed non nisi cum maximo humilitatis periculo. Quod sane sufficere nobis debebat, non tantum ad ea non desideranda, verum etiam ad ea, ceu periculosa, fugienda.

CAPVT XV.

De conformitate, quam quoad donorum ac talentorum naturalium distributionem, cum Dei voluntate nos habere par est.

CONTENTVS quisque esse debet eo, quod a Deo illi datum est, eo, inquam, talento, ingenio, intellectu, habilitate, & naturalibus dotibus, quas Deus ipsi communicare est dignatus; neque angere aut tristari, quod non tantam naturae nactus sit habilitatem & talentum, quantam alius, nec ad tam multa aptus sit, quam ille. Nemo nostrum non hac doctrina opus habet: vt enim demus aliquos alios quibusdam in rebus praestare & praecellere videri, semper tamen aliquid ex opposito habent, ob quod humiliter de se sentiant: in quo hanc eos conformitatem habere necesse est. Quare praemonitos & praemonitos nos esse oportet: hac enim via multos solet daemones subuertere.

Scilicet tibi in studijs agenti & videnti quendam de discipulis tuis tibi ingenio antecellere, ac solide docteq; argumentari, & apte ad proposita respondere, forte quaedam inuidiae species suboritur; quae etsi inde ortu non habeat, quod quibus bonum & dotem fratris tui doceas & conuideris (quod inuidiae peccato proprium est) quod tamen collegas tuos in-

pp genijs

clitatur tamen humilitas.

Vtiliora humilitatem augent cum charitate, id est, iustiora.

Quisque suo contentus sit.

In multis deficiamus omnes.

Tristitia, quod alii eedere cogar, grauis tentatio est inuidia proxima.